

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: כהן	שם פרטי: פלילה
------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פלילה	בלועזית Cohen
שם פרטי איתו נולדתי: כהן	בלועזית Falilo
עיר לידה: טריפולי	בלועזית Tripoli
שם פרטי ושם משפחה של האב: נפתלי	שם פרטי ושם נעורים של האם: חנה
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: טריפולי	בלועזית Tripoli
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)	טריפולי, טטוויין
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'	שנת עליה: 1948
	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה "התקווה"

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הורייך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

גרתי בטטוויין בגבול טריפולי, היינו משפחה גדולה. אבא אימא ו 7 אחים. היה לנו טוב. אבא שלי עבד עם ערבים, היינו סורגים בבית ועובדים בבית. החגים שלנו היו כיפים ומלאי שפע. היינו עם הערבים כמו אחים, כל הזמן היינו איתם.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

כשהגיעו הגרמנים, הצרפתים אמרו לנו לברוח למערות של הערבים. אני הייתי קטנה, בת 11. הלכתי אחרי אחי. עזבתי את אימא כי היו הרבה חיילים וברחתי לעיר שמוסרת בסלעים גדולים. ישבנו שם 20 ימים וההורים שלי ברחו למקום אחר, להרים. לקחנו 2 חמורים. אחי על חמור ודודה שלי על חמור ואני הלכתי ברגל להיפגש עם ההורים ובדרך ראינו גרמנים, פחדנו שהערבים ילשינו עלינו ולכן לבשנו ג'לביה כדי להראות כמו הערבים. בשמיים ראינו מטוסים של הגרמנים ושל האנגלים ממש נלחמים. מצאנו בריכות מים ריקות ונכנסנו להתחבא בתוכן. פגשתי את ההורים שלי במקום מחבוא אחר. פגשנו את ההורים בברקה שבצרפת. היינו שם חודש וחצי. לאבא שלי הייתה עבודה מסודרת עם הערבים אז הוא לא רצה שנחזור. נשארנו שם עד פסח. ברחנו כל המשפחה ממש בתחילת השואה והערבים עזרו לנו. לא איבדתי אף אחד בשואה ברוך השם.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בתום המלחמה נשארנו בברקא. בגיל 17 התחתנתי עם מסעוד והבאנו ילד לעולם. לאחר כשנה איבדתי אותו אחרי שהוא חלה. ובגיל 18 עלינו אני ובעלי. המשפחה שלי נשארה שם. עלינו קודם לטוניס שם היינו חודשיים. ואז עוד חודשיים בצרפת. התלבטנו אם לעלות לארץ או לחזור לטוניס מכיוון שההורים של בעלי רצו לעלות לארץ אך לא נתנו להם כי היו זקנים. אז נשארנו תקופה בצרפת ואז עלינו לארץ עם ספינת תקווה.

נא ספרי/ על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

היינו על ספינת התקווה במשך 8 ימים הגענו לארץ ונשארנו בחיפה עם כל העולים במשך 17 יום. רצו לתת לנו להגיע לביריה אך פחדנו כי היו שם ערבים. במשך שנה שלימה היינו 22 משפחות בתוך חדר אחד בצפת. מצאנו עבודה במע"צ, בעלי עבד ואני עקרת בית וגידלתי 8 ילדים. אני מאחלת שאלוהים יעזור לנו עם הערבים ושיעשה שלום עם כולם.

ראיון: אופיר אשכנזי, צפת, יוני 2013